

INFORMAČNÝ SPRAVODAJ

Číslo 2
ročník 2009

Svetového združenia bývalých
československých politických väzňov

Sekcie násilne odvlečených a Sekcie FCL

NEPREDAJNÉ

Poštová adresa: Nám. sv. Egídia 102/14, 058 01 Poprad, e-mail: szcpv@szcpv.org, <http://www.szcpv.org>.

Tel: +421 903051 761, +421 903 142 771, +421 52 7722626, Skype szcpv1.

Hlavná kancelária: Nám. sv. Egídia 101/8, 058 01 Poprad, každý piatok 9.30 - 11.30 h. Kancelária pre Sekciu násilne odvlečených v Košiciach (kancelária ZPKO), Hlavná č. 68, IV. posch. č. 4.16, každý štvrtok od 8.30 - 10.30 h.

Vážení členovia Svetového združenia bývalých čsl. politických väzňov, oslovujeme Vás druhým číslom nášho spravodaja, ktorým by sme chceli umožniť našim členom, ktorí nemajú možnosť navštíviť našu internetovú stránku www.szcpv.org a poskytnúť im aktuálne informácie o dianí v našej organizácii. V úvode informujeme o uskutočnených pietnych stretnutiach v Kežmarku a Poprade.

• Pri príležitosti piateho výročia odhalenia Pamätníka usmrtených na hraniciach v rokoch 1948 - 1989 sa 27. júna 2009 sa v Kežmarku uskutočnila pietna spomienka venovaná vyše 400 obetiam usmrtených na bývalých československých hraniciach. Na pietnej spomienke sa zúčastnil za Zväz protikomunistického odboja (ZPKO) RNDr. Peter Bielik, ktorý spolu s tajomníkom Svetového združenia bývalých čsl. politických väzňov (SZČPV) Františkom Bednárom položili vence k pamätníku. Pietnu spomienku moderovala predsedníčka SZČPV Elena Bačkorová. Na záver odzneli hymny štátov z ktorých pochádzali obeť usmrtené pohraničnou strážou a protivzdušnou obranou bývalého komunistického režimu. Počas recepcie, predsedníčka SZČPV odovzdala ďakovný list zástupkyňi riaditeľky Hotelovej akadémie Otta Brucknera v Kežmarku, ktorá už piaty rok pripravuje recepciu pre účastníkov pietnej spomienky.

• Pri príležitosti 41. výročia okupácie Československa 21. augusta 1968 sa pri Pamätníku obetiam okupácie v Poprade na námestí sv. Egídia uskutočnila každoročná pietna spomienka. Okrem členov Svetového združenia bývalých čsl. politických väzňov a občanov Popradu sa na nej zúčastnili zástupcovia partnerských organizácií Zväzu protikomunistického odboja a Konfederácie politických väzňov Slovenska. Tiež sa zúčastnili, podpredseda VÚC Prešov Ing. Milan Baran a poslanec VÚC za SDKÚ Ing. Štefan Kubík, ktorí večer pripravili premietanie dokumentárneho filmu o augustových udalostiach „Čierne dni“.

Príhovor tajomníka SZČPV k 41. výročiu okupácie

Československa 21. augusta 1968

Stretávame sa opäť v Poprade pri tomto skromnom pamätníku, ktorý nám pripomína, že v roku 1968 celá verejnosť túžobne očakávala poľudštenie vtedajšieho politického systému. Zahraniční pozorovatelia nazvali vtedy Dubčekové pokusy o inštaláciu „socializmu s ľudskou tvárou“ Pražskou jarou. Po uvoľnení cenzúry v médiách a spustení spontánnej podpisovej akcie za neutralitu Československa, čo by znamenalo vystúpenie z Varšavskej zmluvy, prišlo kruté prebudenie. Ráno 21. augusta 1968 asi 800 lietadiel, vyše 6 000 tankov a 2 000 kanónov piatich armád Varšavskej zmluvy prerušilo krásny sen o ostrove slobody, nezávislosti a neutrality. Nielen to, okupácia priniesla desiatky ľudských životov civilov, stovky zranených a tisíce zmarených poaugustových osudov.

Dovoľte mi pri tejto príležitosti krátke pripomenutie historických faktov, bez ktorých by nebol 21. august a ktoré sa v médiách v súvislosti s okupáciou Československa nikdy nespomínajú.

Asi sa nikde na svete nenájde štát, ktorý by sa bez odporu vzdal územia o rozlohe 12 607 štvorcových kilometrov, ktoré bolo od roku 1919 až do roku 1939 súčasťou medzivojnového Československa, a následne túto stratu územia nazval oslobodením. Československo o svoju najvýchodnejšiu časť nazývanú Podkarpatská Rus prišlo po tom, čo ju prezident Eduard Beneš bez väčšieho odporu prenechal Stalinovi. Tí starší, tam narodení pred 15. marcom 1939, ešte majú v rodných listoch napísanú ako rodnú zem Československo. Po rokovaní medzi Československom a Sovietskym zväzom komunisti, ktorých od druhej svetovej vojny čiastočne riadili z Moskvy, prehovorili Beneša, aby odstúpil toto územie Sovietskemu zväzu. Formálne sa tak stalo v júni 1945, teda až po oficiálnom skončení druhej svetovej vojny z dôvodov zrušenia platnosti Mníchovskej dohody a reštaurácie Československa v pôvodných predmníchovských hraniciach. 29. júna 1945 bola v Moskve uzavretá zmluva medzi Československom a Sovietskym zväzom a po vydaní ústavného dekrétu prezidenta Beneša č. 60/1945 z 1. septembra 1945 a ústavného zákona č. 2/

1946 z 22. novembra 1945 o úprave hraníc medzi Československom a Sovietskym zväzom, bolo bývalé územie Československa včlenené do Ukrajinskej sovietskej socialistickej republiky.

Rovnako zbabelo sa prezident Beneš zachoval k tisícom slovenským občanom, ktorých podhodil Stalinovi ako vojnovú korisť aby mohli byť následne násilne odvlečení do pracovných táborov pod správou nazývanou GULAG.

To všetko bolo predzvesťou komunistického puču vo februári 1948, kedy bola zavŕšená výmena hnedej totality za totalitu červenú. Z bývalého Československa, ktoré patrilo v medzivojnovom období medzi desať priemyselne najvyspelejších štátov sveta, sa za 40 rokov komunistického bačovania stala ekonomicky zaostalá krajina. Obrovské nerastné bohatstvo uránovej rudy sa nestalo zdrojom blahobytu pre našich občanov, ale korisťou pre Stalina na jeho jadrové vydieranie sveta a ďalšiu expanziu komunizmu.

Pri nástupe Alexandra Dubčeka bolo Československo ekonomicky ešte na úrovni Rakúska, avšak tak ako Benešov dekrét o vzdaní sa Podkarpatskej Rusi, rovnako podpis zmluvy v Čiernej nad Tisou 29. júla 1968, znamenal už len ďalšiu zradu na občanoch bývalého Československa a urýchlenie vojenskej agresie a následnej 23-ročnej okupácie našej vlasti.

Dnes o auguste 1968, tak ako aj do novembra 1989, mnohí nechcú počuť, pretože sa im nehodí do ich scenára budovania falošných mýtov. Rovnako sme až príliš rýchlo po smrti Alexandra Dubčeka zabudli na neutralitu, nezávislosť či ľudskosť v politike. Ak si chceme skutočne úprimne pripomínať obeť, ktoré priniesli naši občania vo svojej viere v lepšiu a spravodlivejšiu spoločnosť s ľudskou tvárou, mali by sme byť úprimnejší a čestnejší nielen k nim, ale aj k našej nedávnej histórii a veci nazývať pravým menom. Víťazi môžu kriviť a falšovať históriu, ale vždy len do času. Tak ako sa špina skôr či neskôr vyplaví na povrch, rovnako sa na povrch dostane aj skutočná pravda. Majme pritom na pamäti obeť augusta 1968, ktorým vzdávam na tomto mieste česť.

Svetové združenie bývalých čsl. politických väzňov hľadá dobrovoľných regionálnych pracovníkov pre oblasť Bratislava a okolie. Ide o prácu v rozsahu dvoch hodín týždenne, najmä koncom a začiatkom roka pri vydávaní známok do preukazov na prepravu. Záujemcovia nás môžu kontaktovať na našej adrese.

Zmena a doplnenie zákona č. 274/2007 Z. z. v prospech príbuzných usmrtených alebo zomretých v dôsledku násilného odvlečenia do pracovných táborov v bývalom ZSSR.....

Na základe iniciatívy Sociálnej poisťovne bola prijatá právna úprava Zákona č. 285/2007 Z. z. o poskytovaní príspevku účastníkom národného boja za oslobodenie a vdovám a vdovcom po týchto osobách a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

Článkom IV sa novelizuje zákon č. 274/2007 Z. z. v znení zákona č. 272/2008 Z. z., v ktorom sa mení a dopĺňa §2 ods. 3 tak, aby nárok na príplatok k dôchodku politickým väzňom vznikol aj tým pozostalým osobám, ktorých rodinný príslušník zomrel

v čase, keď bol protiprávne odvlečený do bývalého Zväzu sovietskych socialistických republík a do táborov, ktoré mal bývalý Zväz sovietskych socialistických republík zriadené v iných štátoch alebo ktorých rodinný príslušník zomrel počas zaradenia do vojenského tábora nútených prác.

Svetové združenie bývalých československých politických väzňov touto cestou vyslovuje poďakovanie Sociálnej poisťovni, ako aj poslancom Národnej rady Slovenskej republiky, ktorí hlasovali za schválenie tejto právnej úpravy.

Zákon č. 285/2009 Z. z. z 19. júna 2009 o poskytovaní príspevku účastníkom národného boja za oslobodenie a vdovám a vdovcom po týchto osobách a o zmene a doplnení niektorých zákonov

Zverejňujeme len časť zákona týkajúcu sa novely zákona č. 274/2007 Z. z.

Čl. IV

Zákon č. 274/2007 Z. z. o príplatku k dôchodku politickým väzňom v znení zákona č. 272/2008 Z. z. sa mení a dopĺňa takto:

1. V § 1 sa slovo „usmrtenom” nahrádza slovom „zomretom” a za slovo „trestu” sa vkladá čiarka a slová „počas zaradenia do vojenských táborov nútených prác, protiprávneho násilného odvlečenia do bývalého Zväzu sovietskych socialistických republík a do táborov, ktoré mal bývalý Zväz sovietskych socialistických republík zriadené v iných štátoch alebo počas zaradenia do tábora nútených prác”.

2. V § 2 odsek 3 znie:

„(3) Za oprávnenú osobu sa považuje aj pozostalá vdova, vdovec alebo sirota po popravenom alebo zomretom politickom väzňovi počas výkonu jeho trestu, zaradenia do vojenských táborov nútených prác, protiprávneho násilného odvlečenia do bývalého Zväzu sovietskych socialistických republík a do táborov, ktoré mal bývalý Zväz sovietskych socialistických republík zriadené v iných štátoch alebo počas zaradenia do tábora nútených prác, a ktorá v čase jeho smrti bola s ním v manželskom zväzku alebo jeho dieťa, ktoré osirelo a v čase jeho

smrti nedosiahlo vek 18 rokov, a ku dňu podania žiadosti o príplatok sú štátnymi občanmi Slovenskej republiky a vypláca sa im pozostalostný dôchodok po politickom väzňovi uvedený v § 2 ods. 2 alebo starobný dôchodok, predčasný starobný dôchodok alebo invalidný dôchodok.”

3. V § 3 ods. 4 sa slovo „usmrtený” nahrádza slovom „zomretý”.

4. Za § 5 sa vkladá § 6, ktorý vrátane nadpisu znie:

§ 6

Prechodné ustanovenie účinné od 1. septembra 2009

Ak si oprávnená osoba uvedená v § 2 ods. 3 uplatnila nárok na príplatok na základe písomnej žiadosti pred 1. septembrom 2009, nárok na výplatu príplatku vznikne odo dňa podania žiadosti o tento príplatok, najskôr však od 1. januára 2009.”

Čl. V

Tento zákon nadobúda účinnosť 1. septembra 2009.

prezident Slovenskej republiky
predseda Národnej rady Slovenskej republiky
predseda vlády Slovenskej republiky

Svetové združenie v novembri 2009 vydá spomienky Jozefa Tekelyho - Novodobé galeje prežité v rokoch 1945 - 1953. Cena knihy bude 3 EUR, bude možné si ju objednať v kancelárii SZČPV v Poprade alebo Košiciach, objednávky môžete oznamovať telefonicky alebo elektronickou poštou.

Jozef Tekely

Narodil sa 13. 10. 1923 v Hrabušiciach v malej obci neďaleko Spišskej Novej vsi. Pochádzal z roľníckej rodiny a bol prvorodený zo siedmych detí. Traja súrodenci mu zomreli a nedožili sa ani

dvoch rokov. O rok po tom, čo ukončil ľudovú školu, vypukla II. sv. vojna.

Pracoval v poľnohospodárstve a do roku 1942 aj ako robotník. V rokoch 1942 - 1944 absolvoval štúdium na Odbornej hospodárskej škole v Spišskej Novej Vsi. V októbri 1944 dostal povolávací rozkaz tak ako všetci chlapci starší ako 16 rokov a musel sa zúčastniť na výkopových prácach spolu so staršími

osobami a ženami. Tesne pred koncom vojny vo februári 1945 bol odvedený ako branec do Sekúl, odkiaľ ušiel bez dokladov spolu s priateľmi. 1. mája bol pri kontrole zaistený ako podozrivý, pretože nemal doklady. NKVD ho obvinila zo špionáže a diverzie a v pochybnom procese ho vojenský súd odsúdil na 10 rokov trestu v nápravno-pracovných táboroch v ZSSR. V rôznych táboroch prežil v ťažkých podmienkach vyše osem rokov svojho života. Na slobodu sa dostal 12. decembra 1953. Neslobodný bol však aj na slobode. Dlhú nemohol nájsť primeranú prácu a problémy s kádrovaním sa preniesli aj na jeho rodinu. Po zmene politického systému bol vo februári 1994 plne rehabilitovaný Vojenským kolégiom Najvyššieho súdu Ruskej federácie. Jozef Tekely je jedným z posledných ešte žijúcich pamätníkov stalinských represii.

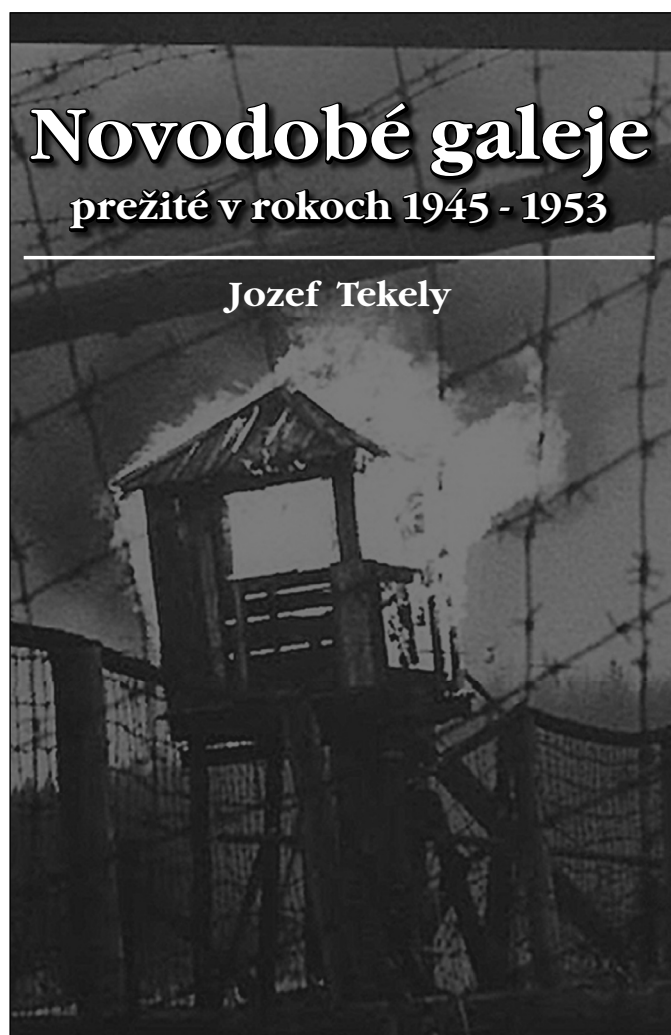
Len taká nežná realita...

*Galeje ste mali veky (žiadnu údernícku šichtu).
Dušu i mozog vypluli ste si do dlaní,
vašu tvár ponížili na úroveň ksichtu,
obrovskí, veľkí, i celkom malí tyrani.*

*Šliapali ste med', uhlie, olovo,
a jedli repu so zmrznutou trávou.
Počúvali ako otrok na slovo,
kráčajúc aj cez mŕtvoly lavou...*

*Galeje ste mali veky,
Kým iní žali slávu, kariéru.
To prázdno dávno odplavili rieky,
Dnes noví karieristi prisahajú
na vieru!*

*Ale v čo verí nežná pýcha?
Keď si ty prvá svoje dietky zradila...
S tebou sa milá, čoraz ťažšie dýcha,
my galejníci ti už nepovieme - spanilá.*

Informácia pre členov Sekcie FCL

SZČPV odoslalo vo veci nevyplatených žoldov po býv. príslušníkoch FCL v rokoch 1946 - 1954 list dcéry nebohého legionára Bardiovského francúzskemu prezidentovi N. Sarkozymu

Vážený pán Prezident

Nicolas Sarkozy

Francúzskej republiky

Palais de l'Élysée,

F - 75000 Paris

No. SZ-74/09

Poprad, le 12. 10. 09

Vec: Nevyplatené žoldy po bývalých príslušníkoch FCL

Vážený pán Prezident,

Dovoľujeme si Vám v prílohe zaslať list dcéry bývalého príslušníka Francúzskej cudzineckej légie

a účastníka bojov v Indočíne Ľudovíta Brardiovského. Vo veci doposiaľ nevyplatených žoldov po príslušníkoch FCL v rokoch 1946 - 1954 - dedičstva sme sa na Vás obrátili žiadosťou zo dňa 7. 3. 2008. Na základe tejto žiadosti sme obdržali list z oddelenia pre zvláštne účely č. V 00613 zo dňa 4. apríla 2008, v ktorom nám bolo oznámené, že naša korešpondencia bude odovzdaná štábu pozemnej armády, ktorý upresní kam poslať poštu týkajúcu sa našej žiadosti pre kanceláriu pre medzinárodné vzťahy. Podpísaný vedúci komisár námorníctva Philippe JACOB. Bohužiaľ k dnešnému dňu sme neobdržali vo veci nevyplatených žoldov žiadnu korešpondenciu z Francúzska preto sme si dovolili opäť Vás poprosiť o pomoc a intervenciu.

S úctou

Elena Bačkorová, predsedníčka SZČPV

Príloha: List dcéry bývalého legionára Slávky Kákošovej, rod. Bardiovskej

Monsieur le Président

Nicolas Sarkozy

Présidence de la République française

Palais de l'Élysée,

F - 75000 Paris

Vážený pán Prezident,

Dovoľte mi aby som Vám napísala čo ma už roky ťaží. Som členkou sekcie bývalých príslušníkov Francúzskej cudzineckej légie (FCL). Roky totiž čakám na to, kedy spravodlivosť zvíťazí nad nezáujmom a ľahostajnosťou zo strany Francúzska.

Môj otec Ľudovít Bardiovský bol 2 roky príslušníkom FCL a dva roky bol v zajatí v Indočíne, ale ani raz vo svojom živote neoľutoval rozhodnutie kroky, ktoré ho viedli k zverbovaniu do FCL. K Francúzsku mal pozitívny a blízky vzťah, vždy hovoril o týchto ľuďoch s úctou a porozumením. Hrdo sa hlásil k tomu, že bol legionár. Často nám (deťom) aj svojim priateľom ešte za totality rozprával svoje zážitky. Neraz ostali v nedomínaní užase so slzami v očiach. Rozprával koľko prežil, ako to vlastne bolo, koľko bolesti prežil, ako boli neraz vyhladovaní, chorí na pokraji s nervami, ale musel to vydržať, bol predsa tvrdý chlap - legionár. Mal za sebou výcvik, bol parašutista. Bola to pre neho česť bojovať po boku

príslušníkov FCL. Nikdy sa tým netajil (ani za totality), bol to človek, ktorý niečo prežil. Možno aj preto sa ho báli. Keď ho v roku 1952 deportovali na Slovensko, kde vládol komunizmus, roky strávil vo väzení. Prácu mu nedali ani po čase, preto sa zamestnal ako strážnik, ale zbraň mu nikdy do rúk nedali. Poznali jeho minulosť, neverili mu. Nebál sa komunistov, vysmieval sa im, neraz ich provokoval. Ak keď toľko prežil nikdy nebol nečestný. Nenávidel nespravodlivosť.

Tiež spomenul, ako si legionári žoldy ukladali svoje ťažko zarobené žoldy vo francúzskych bankách. Počas svojho života sa márne pokúšal dostať svoje peniaze, ako sám hovoril citujem, „sú to veľmi ťažko zarobené peniaze“.

Naša organizácia sa už roky snaží pomôcť pozostalým po príslušníkoch FCL a nadviazala s Vami kontakt, aby sa spravodlivo vyriešil tento problém. Prečo Francúzsko ignorujete tento akt a prečo sa konečne nevyrieši tento spor a problém?

Otec ma pred smrťou žiadal, aby som túto vec nechal nepovšimnutú. Hovoril, že mám bojovať za to čo je moje, ako to robil aj on po celý život. Preto Vás žiadam, prosím, nezatvárajte oči pre vážnosťou tohto problému a zamyslite sa nad nie jedným osudom človeka, ale nad všetkými príslušníkmi FCL, ktorí obetovali zdravie a životy za francúzske záujmy. Či nie je spravodlivé a čestné vrátiť peniaze ľuďom, ktorí majú na nich právo a ktorí si to zaslúžili. Sú

to naše peniaze pán prezident, my sa tak ľahko nevzdáme.

Pomôžte prosím vybaviť tento problém raz a navždy, nebuďte nevšímavý. Nesklamte ľudí, ktorí veria vo Vašu spravodlivosť, ochotu, ale hlavne v čestnosť. Nehovorme len o finančnom vysporiadaní, na ktoré už roky čakáme, ale aj o tom, aby sa nezabudlo na obeť vojny a na tých, ktorí to všetko prežili a museli

čeliť tomu, aké peklo ich čakalo po návrate domov. Verím, že tento list od obyčajného človeka nenecháte len tak ležať v zabudnutí a nesklamete nás, tak ako nikdy nesklamali bývalí príslušníci FCL Francúzskej republiky.

Za porozumenie v mene všetkých pozostalých po príslušníkoch FCL ďakujem.

Slávka Kakošová

20. výročie 17. novembra 1989 - mýty a skutočnosť

Pozadie prevratu v r. 1989 Peter Bielík

Skončenie komunistického režimu v r. 1989 v Česko-Slovensku sa obvykle podá ako výsledok náhlej spontánnej nekrvavej ľudovej revolúcie, ktorým sa jeho obyvateľstvu otvorila cesta do svetlej demokratickej budúcnosti. Inú verziu krátko po prevrate zverejnil bývalý politický väzeň Miroslav Dolejší: ako výsledok dohody medzi ZSSR a USA o novom rozdelení moci v celej východnej Európy; t. j. že tento prevrat so značným časovým predstihom pripravili aj komunistické špičky v ZSSR. V nových pomeroch obyvateľov toho štátu nečaká príliš radostná budúcnosť. Dolejší rozhodujúce dôkazy pre toto tvrdenie nepredložil, čo odôvodnil tým, že ich nemôže zverejniť. No postupne sa objavujú svedectvá, ktoré jeho tvrdenie aspoň čiastočne potvrdzujú. Niektoré z nich sa zverejnili v hlavných médiách v Česku pri 15. výročí ukončení komunistického režimu.

Jedno z nich podal bývalý príslušník ŠtB Ludvík Žifčák. Keď z doteraz nejasnej príčiny 17. novembra 1989 Prahe boli políciou brutálne zbití študenti, zahral zabitého študenta. Správa o jeho smrti sa stala podnetom na vyvolanie odporu voči vtedajšiemu vedeniu KSČ, ktorá prerástla do volania po zmene politického systému. Nepravdivú informáciu rozšírila Drahomíra Dražská, ktorá tiež patrila do tejto skupiny ŠtB. Ako uviedol Žifčák, on a jemu podriadení ľudia „mali nariadené, aby došlo k nejakému impulzu, ktorý by vyústil do zmeny vo vtedajšom vedení strany”.

Samozrejme, že takúto dôležitú akciu Žifčák nemohol konať z vlastnej iniciatívy. Kto mu dal príkaz na ňu,

Žifčák neprezradil, len konštatoval, že to bolo od jeho nadriadených a naznačil, že bol šéf ŠtB Alojz Lorenc. Zároveň uverejnil, že predpokladá, že jeho nadriadení na to dostali príkaz od niekoho z úzkeho vedenia KSČ (Mladá fronta dnes, 16. 11. 2004). Podľa Dolejšiho do tohto úzkeho vedenia KSČ patril predovšetkým Rudolf Hegenbart, vedúci oddelenia štátnej administratívy na ÚV KSČ, ktorý však svoju účasť na prevrate popiera. No podľa jedného svedectva medzi tých, čo vedel o pripravovanom prevrate, patril bývalý člen predsedníctva ÚV KSČ Jozef Lenárt, ktorý počas návštevy Kráľovej Lehoty 3. a 4. septembra 1989 smotánke okresu Liptovský Mikuláš na otázku, čo je nového „hore” mal odpovedať, že situácia je zlá, že oni, t. j. staré vedenie KSČ, do konca roka asi nevydrží. No zariadili to však tak, že všetko odovzdali do rúk štátnej bezpečnosti, aby sa nikomu nič nestalo. Lenárt to hovoril s hrdosťou a s istotou (Smer, 8. 12. 1990). No sú známe aj viaceré svedectvá o účasti na prevrate ešte dôležitejšieho strediska moci, ako KSČ-KSSZ. Podľa výpovede člena predsedníctva ÚV KSČ Miroslava Štěpána, na recepcii na česko-slovenskom veľvyslanectve v Moskve 28. 10.

1989 mierne pripitý poradca Gorbačova Gerasimov uviedol, že v polovici novembra 1989 budú plné ulice z dôvodu vnútorného problému KSČ (Lidové noviny, 6. 11. 2004). Jeho výpoveď dopĺňa Valtr Komárek, člen KSČ a riaditeľ Prognostického ústavu ČSAV. Ten uvádza, že v tom istom čase, koncom októbra 1989 bol prijatý na ÚV KSSZ, kde „debatovali o prechode moci v Česko-Slovensku.“ Sovietski súdruhovia ho upozornili, že budú pokusy o vojenský zásah atď., ale oni urobia všetko pre to, aby sa to stalo pokojne. Je zaujímavé, že Komárek už vo februári 1989 písal analýzu pre Gorbačova, v ktorej uvádza, že situácia v Česko-Slovensku je priaznivá pre zmeny (Mladá fronta dnes, 6. 11. 2004).

Prognostický ústav bol pozoruhodný tým, že jeho radov vzišli viacerí budúci členovia vlády: napr. Komárek, Dlouhý, Klaus. Niektorí z nich, predovšetkým Klaus, pod zámenkou rýchleho dosiahnutia svetlých kapitalistických zajtrajškov svojimi zlými krokmi rozvrátili hospodárstvo a ochudobnili obyvateľov Česko-Slovenska. Klaus zrejme tiež so značným

predstihom vedel o pripravovanom prevrate, lebo podľa svedectva profesora Milana Zeleného z Fordhamskej univerzity, ten už v lete 1989 v Chicagu prekvapujúco vystupoval ako budúci minister financií Česko-Slovenska a s pripravenými zásadami tzv. šokovej hospodárskej reformy (Rudé právo, 21. 2. 1991). Do danej funkcie sa Klasus dostal o niekoľko mesiacov, tzv. reformu presadil o niečo neskôr. Podobný vývoj od prekvapujúceho ukončenia vlády komunistov približne v tom istom čase, no naďalej s výrazným vplyvom bývalých komunistov na ďalší vývoj, s nepotrestaním komunistických zločinov, s podobnými škodlivými hospodárskymi reformami prebiehal aj v iných štátoch východnej Európy.

Možno dúfať, že pri príležitosti 20. výročia skončenia komunistickej vlády v Česko-Slovensku sa objavia ďalšie svedectvá, ktoré ešte viac osvetlia našu minulosť, ktorá má výrazný dopad na našu súčasnosť.

Peter Bielik

SZČPV sa pripája k iniciatíve ZPKO vytvoriť postupne jednotnú organizáciu. Uverejňujeme list predsedu ZPKO Arpáda Tarnóczyho predsedovi KPVS.

Politickí väzni
Zväz protikomunistického odboja
Obchodná 52
811 06 Bratislava
Tel./Fax.: 02/52 96 46 10,
uzpko@mail.t-com.sk
Naša zn.: 205/2009/Tr Bratislava 20. 10. 2009

Vec: Váš list zo dňa 13. 10. 2009

Na základe skúseností z procesu zjednotenia politických väzňov našej vlasti, Vám predkladáme návrh Rokovacieho poriadku organizácií: PV ZPKO, KPVS, Zavlečení do ZSSR, SZČPV, Slovenský zväz VTNP-PTP.

1. Dotknuté organizácie si vzájomne predložia svoje predstavy o jednotnej organizácii.

2. Špecifikovať podmienky pre titl. „Politický väzeň“, podľa zákona č. 119/1990 Zb.

3. Zaradiť overiteľnosť politických dôvodov u PTP a VTNP.

4. Štatisticky vyhodnotiť status:

a) politický väzeň (manželka, deti), týka sa organizácií PV ZPKO, KPVS, SZČPV a násilne zavlečených do ZSSR,

b) zaradiť „poškodený komunistickým systémom“ z overených podkladov (archív MOSR, resp. ÚPN),

c) zo zoznamov vylúčiť bývalých členov KSČ, KSS, milicionárov, registrovaných spolupracovníkov STB, kádrové rezervy KSS.

Po vzájomnom vyhodnotení a výmene zoznamov, vypracovať:

1. Návrh na organizačnú štruktúru budúcej organizácie, modelovať to ako „Stanovy“.

2. Vyhodnotiť súčasné náklady na chod organizácie.

Po stanovenom čase zvolať zástupcov organizácií k vyhodnoteniu, resp. pripomienkovaniu „návrhov“.

Ďalej pokračovať podľa dohodnutého scenára, na dohovor je potrebný súhlas zainteresovaných.

Predložený materiál je návrhom PV ZPKO.

Na vedomie: SZCPV a Slov. zväz VTNP-PTP

Politickí väzni
Zväz protikomunistického odboja
Obchodná 52, 811 06 Bratislava
Arpád Tarnóczy, predseda ZPKO

Bývalí politickí väzni: Nie je čo oslavovať!

30.06.2009

BRATISLAVA - Bývalí politickí väzni nebudú oslavovať tohtoročné 20. výročie Nežnej revolúcie. Bol to totiž podľa nich podvod a najlepší obchod, aký komunisti urobili od februára 1948. „Takže nie je čo oslavovať,” uviedol pre topky.sk František Bednár - predseda Svetového združenia bývalých československých politických väzňov. Pre podrobnosti nám odporučil webovú stránku svojho združenia, kde sa okrem iného píše: „Podľa Vratislava Bejsáka, vydavateľa novín na University of Sydney v Austrálii, obe revolúcie (prevraty) v rokoch 1968 a 1989 boli organizované ŠtB a v oboch prípadoch zvíťazila jedna frakcia Komunistickej strany nad tou druhou.” Podľa združenia je potrebné doplniť, že na čele sprievodu študentov 17. novembra 1989, ktorý viedol „evidentne” do stretu so zmobilizovaným a pripraveným pohotovostným plukom SNB, bol člen ŠtB. „Išlo o voľne pred premyslenú a pripravenú akciu pri ktorej bola zneužitá evidentná nespokojnosť radikalizujúcich sa študentov, reflektujúcich politickú a spoločenskú odozvu, spojenú s bojom proti fašizmu, teda dátumu uznávaného ako komunistami tak medzinárodným spoločenstvom. Demonštráciu viedol člen ŠtB s vopred pripravenou, dnes by sa povedalo virtuálnou mŕtvolou vrátane svedkyne,” uvádza sa na stránke.

Vzhľadom k existujúcim rozšíreným fámam o uzavretých dohodách, je podľa združenia potrebné uviesť, že „v podstate nedošlo k dohode, ako sa často traduje medzi vládnucimi komunistami a politickú moc preberajúcimi nekomunistami, s podmienkou, že zločinci z radov KSČ nebudú potrestaní. Takáto podmienka bola totiž zbytočná”. Združenie tvrdí, že dohoda bola uzatvorená medzi komunistickou vládnuťou špičkou a komunistami - disidentmi: „Ľudia starostlivo vybraní a v pravý čas prepustení z väzenia, ako napr. Václav Havel, sa stali dobre zatiahnutou zamatovou oponou, za ktorou si podali ruky červení bratia.” Ďalej sa na stránke píše, že kým sa Václav Havel s Mariánom Čalfom zamýšľali nad Základnou listinou ľudských práv, komunisti medzitým rozkradli republiku. A výsledok? „Stovky miliárd rozkradnutého a navždy strateného majetku štátu. Nefungujúca štátna správa, prokuratúra, polícia a súdnictvo s kontinuitou komunistických zákonov, vrátane komunistických sudcov. Z hľadiska korupčného prostredia popredné mieste vo svete,” tvrdia bývalí politickí väzni.

Zdroj: Topky.sk

<http://www.topky.sk/cl/10/499068/Byvali-politicki-vazni-Nie-je-co-oslavovat>

